

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck en een dodelijk pact

Deel 7 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en een dodelijk pact is een uitgave

van uitgeverij E-Pulp Publishers

© 2022 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers

Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart

Omslagbeeld stad Gouda: Aitor|Adobe Stock

Omslagbeeld lucht: Pixabay

ISBN: 978-94-92715-60-9 (paperback)

ISBN: 978-94-92715-61-6 (e-book)

NUR 331

www.e-pulp.nl

www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1.

RET Metro E kwam exact vijf minuten voor halfeen piepend en knarsend tot stilstand op station Melanchtonweg. Reizigers gehuld in slobberige regenkleiding of gewapend met een paraplu haastten zich over het perron naar de beschutting van het metrostel.

Lucien de Klerck zat met de armen over elkaar en keek geamuseerd naar de mensenmassa. Het was druk voor een maandagmiddag. Geen wonder met dit erbarmelijke herfstweer. Al sinds de vroege ochtend kletterde de regen onophoudelijk uit een grauw, monochroom wolkendek zonder vooruitzicht op verbetering. Zijn gedachten cirkelden rond Ruben Klaver, zijn gewaardeerde collega en vriend, die vandaag weer aan de slag ging na diens vakantie in Canada. Nederland Kikkerland bezorgde hem een nat welkom.

Een atletisch gebouwde man met een knap gezicht en Zuid-Europese gelaatstrekken, naderde met opgevouwen paraplu door het gangpad. De binnenverlichting van de metro glansde op zijn zwarte haren. Ineens richtte hij zijn blik op de stoelen achter De Klerck. Zijn wenkbrauwen schoven iets omhoog en de zweem van een glimlach gleed over zijn wangen.

‘Hé, goedemiddag, Kat,’ riep de man verheugd. ‘Jij moet vanmiddag ook werken?’

‘Ja, maar dat vind ik helemaal niet erg, hoor,’ antwoordde een vrouw met een hoge, wat kinderlijke stem opgewekt. ‘Het weekend had ik vrij. Bovendien, ik kon gewoon uitslapen.’

De man grijnsde. Hij stapte voorbij De Klerck.

‘Lekker, hè, zo’n halve dag? Zeg, schuif eens een stoel op.’

De Klerck hoorde hem neerploffen. Het tweetal besprak het weekend. Hij luisterde al niet meer. De deuren schoven dicht, de metro zette zich in beweging. Regen droop over het raam links van hem. Met zijn blik volgde hij een druppel die in horizontale richting over het kunstglas werd voortgestuwd, soms vertragend, dan ineens versnellend. Het werkte hypnotiserend.

Met moeite trok de Klerck zijn zware oogleden op. Ze bevonden zich nu in de tunnel. Hij was kennelijk kort weggedommeld. Een blik op zijn horloge bevestigde zijn vermoeden. Het was één

minuut voor halfeen. Station Blijdorp was al gepasseerd. Hij hoorde een opgewonden vrouwenstem achter hem. 'Ik vind het maar een koele kikker,' sprak ze denigrerend. 'Hij banjert rond alsof hij de zaak bezit. Wat een lamstraal. En Huub vindt alles best.'

Een man grinnikte.

'Die twee kennen elkaar van lang geleden.'

'Huub is een opgeblazen kikker. Ik hoor van de andere meiden dat hij soms aan hen zit. Ze kunnen zijn bloed wel drinken. Als hij niet zo goed betaalde, waren ze allang vertrokken. Hij moet gewoon met zijn fikken van anderen afblijven.'

'Heeft hij jou...'

'Moet hij ook niet proberen,' sprak ze fel, agressief. 'Ik weet wel hoe ik zo'n viespeuk op z'n nummer moet zetten.'

De man lachte.

'Dat geloof ik best, Kat.'

'En hij en Lammert zijn vrienden?' vroeg zij. Het klonk ongelovig.

'Zo zou ik het niet willen noemen. Huub haat Lammert zelfs. Het zou me dan ook niet verbazen als hij die koele kikker, zoals jij hem noemt, op een dag koud maakt.'

Piepend en knarsend remde de metro af. Ze naderden metrostation Rotterdam Centraal. De Klerck hoorde niets meer achter hem. Hij blikte over zijn schouder. De stoelen achter hem waren al verlaten.

De Klerck stapte uit op perron 2 van metrostation Stadhuis en beende de trappen op. Buiten schoof hij de capuchon van zijn waxjas over zijn hoofd. In de beschutting van het stadhuis wandelde hij het Doelwater in, stak de straat over en koerste af op de ingang van het Rotterdamse hoofdbureau. Onder de arcade bij de ingang schoof hij opgelucht de capuchon naar achteren.

Bij zijn binnenkomst zag hij wachtcommandant Patrick van Gessel druk gebaren.

'De Klerck,' riep hij met luide stem. 'Kom even hier. Ik moet wat met je bespreken.'

De Rotterdamse speurder stapte op de balie af. Hij keek op naar het norske gezicht van de wachtcommandant.

'Wat heb je voor me?'

Van Gessel liet zijn blik naar beneden dwalen en wees naar de vloer.

‘Waar is je vouwfiets?’ vroeg hij verbaasd.

‘Bij de fietsenmaker,’ antwoordde De Klerck glimlachend. ‘Voor een hoognodige servicebeurt. Het betekent wel dat ik een eindje moet lopen naar het metrostation. Annie en ik liggen tijdelijk in de Vliet bij Leidschendam.’

‘Ik dacht dat jullie in het najaar altijd hier in de stad afmeerden?’

De Klerck knikte.

‘Half december varen we terug. We hebben ons al van een plekje verzekerd in de Scheepmakershaven. Tot die tijd helpen we een oude schoolvriendin van mijn vrouw bij het opknappen van haar woninkje.’

‘Leuk werk?’

‘Dankbaar werk. Het is ontspannend om eens met de handen te werken.’

De Klerck maakte aanstalten om verder te lopen. Van Gessel riep hem terug.

‘Ik heb mijn zegje nog niet gedaan,’ mopperde hij. Hij hield twee vingers omhoog. ‘Twee dingen. Ten eerste... commissaris De Froideville heeft naar je gevraagd met het verzoek je te melden als je binnen bent.’

‘En het tweede?’

De wachtcommandant raadpleegde een memo.

‘Ene mevrouw Captein heeft zaterdag haar man als vermist opgegeven. Ze belde zojuist om te zeggen dat hij nog niet thuis is. Hij is spoorloos. Zal ik haar op het bureau uitnodigen?’

‘Sinds wanneer wordt hij vermist?’

‘Sinds vrijdagavond. Hij zou thuishkomen uit zijn werk.’

De Klerck knikte ernstig.

‘Waar wonen ze?’

Van Gessel tuurde naar de memo.

‘Aan de Spoorsingel.’

‘Dat is in de provenierswijk. Bel haar en zeg dat we eraan komen.’

De wachtcommandant trok zijn wenkbrauwen op.

‘Moet je niet eerst De Froideville spreken?’

De Klerck haalde weifelend zijn schouders op.

‘Ik ben nog niet echt binnen... op mijn werkplek,’ sprak hij ontwikkend. ‘Trouwens, het zal wel niet urgent zijn.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Anders zou hij me toch wel hebben gebeld voor een afspraak?’

Van Gessel trok zijn wenkbrauwen hoog op.

‘Sinds wanneer heb jij dan je telefoon aanstaan?’

De Klerck stuurde de recherchewagen de parkeerkelder onder het bureau uit en zette de ruitenwissers aan. Op het Hofplein remde hij voor de naderende tram. Hij maakte van het oponthoud gebruik om zijn telefoon te controleren. Tot zijn opluchting zag hij dat het toestel aan stond.

Hij sloeg af, de Schiekade op, en reed onder het spoorviaduct door. De Rotterdamse speurder keek niet uit naar het gesprek met de bureauchef, ongeacht het gespreksonderwerp. Kort geleden had De Froideville een definitieve aanstelling gekregen. Bij die gelegenheid had hij laten weten diversiteit in het korps te willen bevorderen. De aanleiding hiervoor waren enkele racistische appjes die agenten van de uniformdienst onderling hadden uitgewisseld. De Froideville wilde meer surveillanten en rechercheurs uit alle bevolkingsgroepen die Rotterdam rijk was. De Klerck was het daarmee hartgrondig eens. Wat hem echter niet beviel, was dat de bureauchef hem, in plaats van te bellen, via een ander sommeerde. Al vanaf het begin was hun verstandhouding niet goed, liet veel te wensen over. Het leek er zelfs veel op dat De Froideville iets tegen hem had.

De Klerck blikte opzij. Klaver zat onderuit gezakt.

‘Hoe was je vakantie?’

De jonge rechercheur kwam wat overeind.

‘Goed,’ riep hij enthousiast. ‘Leuk. Josina en ik hebben met de gehuurde camper heerlijk door Canada getoerd. Wist je dat ze in het zuiden ook wijngaarden hebben?’

‘Zijn die tegen het klimaat bestand?’

Klaver knikte.

‘Ik zal je binnenkort de foto’s laten zien.’ Hij gebaarde voor zich.

‘Waar gaan we naartoe?’

‘Naar de Spoorsingel. Een gesprek met een vrouw die haar man als vermist opgaf. Een mevrouw Captein. Captein met een C.’

‘Captein,’ herhaalde Klaver. ‘Is dat soms Captein van Capteins Passie voor Sport? Ik bedoel de sportzaak aan het Weena. In het Groothandelsgebouw.’

‘Je kent het?’

De jonge rechercheur knikte.

‘Een jaar geleden heb ik er een aërodynamische fietshelm gekocht. De service was uitstekend. Het type dat ik wilde, hadden ze niet in het magazijn. Na een belletje kon ik hem nog dezelfde dag in de winkel ophalen.’

De Klerck sloeg linksaf, de Walenburgerweg op. Na vierhonderd meter volgde links de lommerrijke Spoorsingel.

De Klerck parkeerde de recherchewagen schuin tegenover de woning onder een knoestige plataan die droop van de regen. De twee rechercheurs stapten uit en staken snel de straat over naar een somber herenhuis met een breed, ondiep portiek. De Klerck strekte zich uit en drukte op een koperen bouton. Diep in het pand rinkelde een vrolijk belletje. Gelukkig duurde het niet lang voor de bruine deur openzwaaide.

In de deuropening verscheen een vrouw van rond de vijfendertig. Ze droeg een mooi gesneden, blauw geruit mantelpakje en een wijnrood zijden sjaltje dat aan haar uiterlijk een fraai accent verleende. Haar lange, donkerblonde haren golfdens langs haar hals tot op de schouders. Met lichtbruine ogen keek ze vriendelijk op de beide rechercheurs neer.

‘Meneer De Klerck?’ vroeg ze op beminnelijke toon. ‘Meneer Van Gessel heeft uw komst aangekondigd. Komt u verder.’

Ze stapte opzij om hen toe te laten.

De Rotterdamse rechercheur knikte haar vriendelijk toe voor hij de twee treden van de portiek besteeg. Hij duimde over zijn schouder. ‘Dit is mijn collega Ruben Klaver. Hebt u in de tussentijd iets gehoord?’

Een bezorgde blik vertoonde zich in haar ogen.

‘Helaas, nee.’

Toen beide rechercheurs de hal waren binnengestapt, sloot ze de deur en ging hen voor naar een gerieflijke woonkamer met een hoog plafond. Ze wees uitnodigend naar een gezellige zithoek in het voorgedeelte.

De Klerck liet zich zakken in een comfortabele lederen fauteuil met hoge rugleuning. Mevrouw Captein schreed naar een leunstoel tegenover hem.

Toen ze had plaatsgenomen, monsterde De Klerck haar. Ze was een knappe vrouw om te zien, met een goed figuur en een levendige expressie op haar gezicht, dat werd ontsierd door de harde trekken om haar mond. Ze droeg weinig make-up.

Hij keek haar vriendelijk aan.

‘Onderweg vertelde mijn collega mij over Capteins Passie voor Sport aan het Weena. Hij roemde de uitstekende service. Heb ik het goed dat dit bedrijf van u is?’

Mevrouw Captein glimlachte.

‘Mijn man zwaait er de scepter. Negen jaar geleden is hij ermee begonnen. Hij heeft de zaak van de grond af opgebouwd. Met groot succes. Behalve de winkel hebben we een magazijn in het Groothandelsgebouw en een grotere opslag in Barendrecht. Ook de webwinkel loopt als een tierelier, placht mijn man te zeggen.’

De Klerck glimlachte.

‘U werkt er ook?’

Mevrouw Captein schudde haar hoofd.

‘Niet meer, al ben ik wel een van de vennoten. We kregen twee kinderen. Onze oudste is autistisch. Op geen school kon hij het uithouden, daarom geef ik hem thuisonderwijs.’

‘En dat gaat goed?’

Ze knikte stralend.

‘Zijn prestaties gaan enorm vooruit. Het betekent wel dat ik aan huis ben gebonden. Slechts sporadisch kom ik in de winkel.’

De Klerck boog wat naar voren.

‘Om te beginnen... hoe heet uw man voluit?’

‘Hubertus Anthonius Captein. Hij laat zich Hubèrt noemen.’

‘Op z'n Frans.’

‘Ja.’

‘Hoe lang kent u hem?’

‘Al tien jaar,’ sprak ze glimlachend. ‘We hebben elkaar voor het eerst in Gouda ontmoet. Daar kom ik vandaan.’

De Klerck knikte belangstellend.

‘Van mijn collega Van Gessel hoorde ik dat Hubèrt Captein sinds

vrijdagavond wordt vermist. Vrijdag was het koopavond. Was hij in de winkel?’

Mevrouw Captein knikte ernstig.

‘Hij is daar altijd te vinden tijdens de openingsuren. Hij vindt het zijn verantwoordelijkheid om altijd beschikbaar te zijn. Vrijdagavond kwam hij niet thuis... zaterdag kwam hij niet naar de winkel... zondag kwam hij ook niet opdagen. Een halfuurtje geleden heb ik naar het Weena gebeld omdat de winkel op maandag pas om één uur opengaat.’

‘Hij was er niet?’

‘Nee.’ Ze zuchtte diep. ‘Hij is ook niet telefonisch bereikbaar. Dit is niets voor hem. En wat moet ik de kinderen vertellen? Zij vragen waar papa blijft.’

Er blonken tranen in haar ogen.

‘Een moeilijke situatie,’ vatte De Klerck samen. ‘Hoe laat komt hij doorgaans op vrijdag thuis?’

‘Dat varieert. Soms gaat hij met de vrijdagavondploeg de stad in voor een afzakkertje. In dat soort gevallen blijf ik niet op. Zaterdagochtend, bij mijn ontwaken, ontdekte ik tot mijn stomme verbazing dat hij niet thuis was gekomen.’

‘Is dat eerder voorgekomen?’

Ze streek een plooi in haar rok glad.

‘Niet zonder mij op de hoogte te stellen.’

‘En toen? Wat deed u toen?’

‘Ik probeerde hem te bellen. Zijn toestel stond uit. Ik probeerde het bij zijn familie, vrienden en het personeel. Niemand kon mij verder helpen. Ik werd met de minuut ongeruster.’

De Klerck knikte meelevend.

‘U deed aangifte.’

‘Ja.’

‘Had hij een auto ter beschikking?’

‘Ja, een BMW.’

De Klerck knikte goedkeurend.

‘Is die auto uitgerust met een GPS-tracker?’

Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Heeft de BMW van uw man een... eh, baken, een baken dat een

signaal afgeeft waardoor hij met software is te lokaliseren? Als dat zo is, dan is het een koud kunstje om in elk geval zijn auto terug te vinden.’

Haar gezicht klaarde op.

‘Is het zo eenvoudig?’

De Klerck knikte.

‘Misschien kunt u dit in zijn papieren nazoeken of anders bij de dealer navragen. Het is belangrijk.’

Ze knikte haar instemming.

‘Hebt u de kasten gecontroleerd of er kleding ontbreekt?’ vroeg De Klerck.

‘Ja. Er ontbreekt niets.’

De Klerck leunde achterover.

‘Mensen verdwijnen om uiteenlopende redenen, zowel vrijwillig als gedwongen. In het kader van het onderzoek ben ik genoodzaakt u persoonlijke vragen te stellen. Hebt u daartegen enig bezwaar?’

Mevrouw Captein schudde gedecideerd haar hoofd.

‘In het geheel niet.’

‘Hoe is uw huwelijk?’

Ze perste haar lippen op elkaar. De harde trekken om haar mond kregen een bittere expressie.

‘U bedoelt... is er een ander?’ Ze slikte hoorbaar. ‘Nee, die is er niet. Hubèrt zal me nooit verlaten om een ander. Zo is hij niet.’

De Klerck keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Maar?’

Ze streek een ander plooiatje in haar rok glad.

‘Er zijn mij geen escapades bekend. De mogelijkheid dat hij me heeft verlaten voor een ander, kunt u van uw lijstje schrappen. Ons huwelijk is evenwel niet optimaal. De problemen met onze oudste zorgen voor spanningen. Ik zie daarin geen reden om te verdwijnen.’

De Klerck besloot het onderwerp te laten rusten.

‘Heeft hij schulden?’

‘Nee.’

‘Gebruikt hij drugs?’

‘Als u een sigaartje eronder rekent, dan wel. Hubèrt rookt er af en toe een.’

De Klerck glimlachte.

‘Vijanden?’

‘Dat is mij niet bekend.’

‘En zijn personeel? Hoe is zijn omgang met hen?’

‘Prima. Hubèrt betaalt hen goed, een stuk beter dan de cao voor winkelpersoneel. Daarom is er onder ons nauwelijks verloop.’

‘En vrouwelijke personeelsleden?’

‘Wat is daarmee?’

‘Hoe gaat hij met hen om?’

Mevrouw Captein fronste haar wenkbrauwen.

‘Waarom wilt u dat weten?’

De Klerck haalde achteloos de schouders op.

‘Als ik u goed beluister, leeft Hubèrt voor zijn werk. Hij maakt lange dagen, zeven dagen in de week. Misschien moeten we de oorzaak van zijn verdwijnen in het bedrijf zoeken.’

Ze streek een derde plooi in haar rok glad. Ze haalde diep adem.

‘U zou best eens gelijk kunnen hebben,’ sprak ze gespannen. ‘Ik vrees dat mijn man het slachtoffer is van een misdrijf. Hij had een hoogoplopend conflict met zijn chef inkoop.’

‘Waarover?’

Mevrouw Captein haalde vluchtig de schouders op.

‘Dat is mij niet bekend.’ Haar stem trilde. ‘Ik weet alleen dat Hubèrt bang voor hem was.’ Ze rechtte haar rug en keek de Rotterdamse speurder recht aan. ‘Meneer De Klerck, ik vrees dat Hubèrt dood is. Vermoord. Als ik gelijk heb, dan kan ik u zijn moordenaar aanwijzen. Zijn naam is Lammert Dijkgraaf.’

‘De chef inkoop?’

Ze knikte. Een lichte huivering trilde door haar lichaam.

‘Het is een griezel van een man.’